

GENKI KAWAMURA

STO
KVĚTŮ

NENÍ VŽDY DOST ČASU,
ABYCHOM POCHOPILI MINULOST
A SMÍŘILI SE S NÍ...

STO
KVĚTŮ

One Hundred Flowers © 2019 Genki Kawamura

All rights reserved.

Publication rights for this Czech edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Křivánková, 2026

Cover © Kateřina Bažantová Boudriot, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7145-5 (pdf)

STO KVĚTŮ

Genki Kawamura

přeložila
Anna Křivánková

1

Když jsem otevřela dveře, rozprostřela se přede mnou žlutá obloha.

Na nebi nebylo ani mráčku, ale také žádné slunce. Pus-tila jsem se po svahu dolů a na prvním rohu zahrnula doleva. Musím si pospíšet. Izumi tu bude co nevidět. Mírně se svažující ulici lemují domky, všechny skoro stejně velké. Z kteréhosi z nich zaznívá klavír. Schumannovo *Snění*. Pořád dokola se zasekává na druhém taktu. Aha, tak já dneska učím klavír. Dávej si pozor na re a fa, Miku. Ale ne, hodina už začala. Jenže já ještě musím někam zajít. Kam? Kam jen to mám namířeno? Ach ano, do samoobsluhy u zastávky. Dneska večer přijde Izumi. Udělám mu jeho oblíbené jídlo, hovězí omáčku s rýží a sladkou vrstvenou omeletu. A ještě přidám velká rajčata. Zbyla mi majonéza? Pro jistotu přikoupím. Izumi každou chvíli dorazí na stanici. Musím si s tím nákupem pospíšet. Přidám do kroku. Klapání podpatků o asfaltovou silnici se rozléhá prázdnou večerní ulicí. Před sebou vidím houpačku. Asi si tu ještě před chvílí hrály děti. Zrezivělé řetězy se stále mírně pohupují. Park se nachází vedle strmého schodiště. Opotřebovaná skluzavka, vahadlová houpačka a sedačková houpačka. Hluboko dole

u úpatí schodiště leží kolejnice a po nich bezhlučně projíždí červený vlak. Panelákové sídliště pod pampeliškově žlutou oblohou připomíná skládačku. Moře, které by mělo být hned za ním, se ztrácí v mlze. Co si počneš, Juriko? Otočím se a za mnou stojí táta. Hlavně se uklidni a dobře si to rozmysli. Máma si utírá oči kapesníkem. Tati, mami, odpusťte mi. Ale já se toho dítěte nemůžu vzdát. Otevřela jsem pusku, ale z nějakého důvodu jsem ze sebe nedokázala vypravit ani slovo, z úst se mi řinul jen suchý vzduch. Jestli to tak chceš, tak se nedá nic dělat. Táta zavřel oči a obrátil se ke mně zády. Máma ho následovala. Chtěla jsem se za nimi rozběhnout, ale nohy se ne a ne pohnout. Co mám dělat? Pomozte mi někdo! Když mi táta s mámou zmizeli v dálce z dohledu, klesla jsem na sedátko houpáčky, rozhoupala její zrezivělé řetězy a zahleděla se na nebe. Ozval se zvuk, jako když se tříští sklo, a na žluté obloze se objevila prasklina. Ve vzniklé trhlině jsem zahlédla něco hladkého a bílého a v tu chvíli se mi roztrásla země pod nohama. Paneláky v dálce se jeden po druhém začaly hroutit jako kostky domina. Izumi... To jméno se mi dralo z úst. Izumi! Izumi! Pořád dokola. Ach, Izumi už jistě dorazil na stanici. Ale na mě přece čeká Asaba. Musím jít. Čeká na mě. Musím koupit cibuli, mrkev a hovězí maso. A majonézu. Ale nestihnou to. Je čas učit Miku na klavír. Druhý takt *Snění*. Dávej pozor na re a fa. Tati, mami, odpusťte. Obloha rozervaná jasně bílou trhlinou rychle tmavne. Na šedavě žlutém pozadí stoupá jedna ohňostrojoá salva a pak druhá. Je to nějaký podivný ohňostroj, vidím z něj jen horní polovinu. Při pohledu na ty půlkruhové záblesky mi kdovíproč vyhrkly slzy.

Proč? Ach, proč je to taková krása?

Když dorazil domů, matka tam nebyla.

Izumi Kasai si v předsíni věkem omšelého domku vytul boty a zavolal na matku. Jeho hlas se rozlehl temnou chodbou až do obývacího pokoje, kde rovněž panovala tma. V patře také nikdo nebyl a v domě byla zima, dokonce větší než venku. Izumi si povytáhl zip péřové bundy až ke krku. Cestou z nádraží se těšil na teplo domova, a místo toho jej teď roztrásl chlad.

Zamířil do kuchyně. Do nosu jej udeřil zápach. Myslel si, že tu najde matku připravovat večeři, ale nikde nikdo. Když rozsvítil, spatřil v nevelkém dřezu hromadu špinavých talířů a skleniček. Na plynovém sporáku stál hrnec se zbytky čínského zelí. To se jeho přepečlivé matce ani trochu nepodobalo. Nádobí po sobě vždycky myla hned.

Když byl malý, umýval nádobí jedině tehdy, když matka onemocněla a ležela. Jen co byl ze základky doma, přinesl si do kuchyně židli, stoupl si na ni a napěnil houbičku. Sice to bylo jen zřídkakdy, ale pokaždé to matce hrdě sdělil, jako by odvedl kdovíjaký výkon, a ona se v posteli posadila a pochválila ho, jaký je hodný kluk. Jednou ho to tak potěšilo, že umyl nádobí i druhý den ráno. Tehdy rozbil misku na čaj, kterou měla matka moc ráda. Izumi věděl, že si ji ještě jako hodně mladá přivezla z Kjúšú a už více než deset let ji s láskou používá. Když si matka všimla, že miska leží ve dřezu rozbitá na dva kusy, ze všeho nejdříve se zeptala: „Jsi v pořádku? Neublížil sis?“ A popadla Izumiho za ruce. Z ukazováčku se mu vyřinula kulatá kapka krve, jako by na něm přistála beruška. Izumi vydechl a v ten okamžik si matka vložila jeho prst do úst. Jakmile

ucítil dotek jejích teplých slin, zaplavila ho taková lítost, až se mu sevřela hrud.

V obývacím pokoji sousedícím s kuchyní rozsvítil světlo a pak zapnul klimatizaci a televizi. Uprostřed místnosti stálo staré koncertní křídlo, které zabíralo většinu místa, a vedle něj se nacházela nevelká televize a audiopřehrávač.

Klavír byl vždy středobodem matčina života. Po absolvování soukromé hudební konzervatoře se živila hraním po malých koncertech a v hotelových salóncích. Po Izumiho narození potřebovala stabilnější příjem, a tak se zavedla jako učitelka klavíru. Získala si pověst coby krasavice s velmi dobrou výukovou metodou a brzy měla mnoho žáků. Izumiho učila také, ale pokaždé přitom byla jako vyměněná a chovala se k němu hrozně přísně. Jako učitelky se jí bál. Když nastoupil na základní školu, řekl, že chce s klavírem skončit. Matka se tehdy zatvářila smutně a řekla: „Nemusíš hrát tak, jak tě učím, klidně si to dělej podle sebe, jen hraj dál.“ Ale nic mu nevyčítala. „Hudba je přece záležitostí svobody.“

Zašlá klimatizace sténavě vydechovala vlažný vzduch. Mírně zapáchal plísní. Po Novém roce by měli tu klimatizaci nechat co nejdřív vyčistit. Zavolal matce na mobil, ale po šesti či sedmi zazvoněních se ozvala hlasová schránka.

Na okenním parapetu stála zarámovaná fotografie – momentka z výletu k horkým pramenům, kam si společně zajeli. Izumi a Juriko na ní v *jukatách* postávali před vchodem tradičního penzionu. Dva nebo tři roky zpátky? Možná ještě dřív. Jen vzácně se jim povedlo nechat se spolu vyfotit sami dva. Tenkrát spolu na pokoji večereli langusty a matka stále opakovala, jak jsou dobré a jak by si sem ještě někdy ráda zajela. Nedala s tím pokoj, až to Izumimu začalo lézt

na nervy a odsekl: „No jo, jasný.“ Trochu smutně se usmála a omluvila se.

Posadil se k jídelnímu stolu, chvíli nepřítomně zíral na televizi a najednou zjistil, že uběhla skoro celá hodina. Nad nevelkou zahrádkou se rozprostíralo fialové nebe zčásti zakryté obrovským panelákem. Jeho okna se jedno po druhém rozsvěcovala a Izumi dostal hlad. Začínala se ho zmocňovat starost, že se matka pořád nevrací. Přece jí řekl, kdy dorazí. Venku už bylo šero a nikde ani živáčka.

Vystoupal po schodech do patra a složil ruksak na postel ve svém pokoji. Levná postel s kovovým rámem, na které spal už jako středoškolák, pod tou vahou zaskřípala. Pohlédl na knihovnu, kde stály vyrovnané jeho brožované detektivky a cédéčka se západní hudbou. Vedle ležela stará, zaprášená elektrická kytara – tmavě hnědý Telecaster, který mu koupila matka. Hrál na něj ve vysokoškolském hudebním kroužku až do čtvrtého ročníku, ale nakonec se mu nikdy nepodařilo předvést výkon, se kterým by byl opravdu spokojený. Sehnul se a opatrně se pustil po strmém dřevěném schodišti zpátky do přízemí. Cestou ke vchodovým dveřím si všiml matčina šálu ledabyly přehozeného přes pohovku v obýváku. Vklouzl do plátěných tenisek a otevřel dveře.

Seběhl ze svahu a na rohu zahrnul doleva. Kde jen tak máma může být? Podvědomě se dal do lehkého poklusu. Pomáhalo to zahrnat chlad. V mrazivém vzduchu a ve světle pouličních lamp tvořil jeho dech bílé obláčky. Město na sklonku roku jako by zářilo víc než obvykle. Okna domků lemujících svah pomrkávala mléčným světlem a zevnitř se ozývaly zvuky televize a smích. Izumi vešel do úzké uličky, aby si zkrátil cestu na stanici, a pustil se dolů po strmém

schodišti. Zrovna když položil ruku na zábradlí, všiml si, že se jedna z houpaček v parku vedle schodů pohupuje.

V mdlém světle pouliční lampy spatřil Juriko. Seděla na houpačce, která se s vrzáním pohybovala sem tam, a upřeně pozorovala noční město rozprostírající se v dálce. Tichounce k ní přistoupil, aby ji nevyděsil. Na jejím chabě osvětleném profilu bylo znát několik vrásek a Izumi si chtěl nechtě uvědomil, jak zestárla, ale v očích se jí stále zračila dívčí nevinnost. Stál už těsně vedle ní, ale ona si jej pořád ještě nevšimla a dál zaujatě pozorovala světla města. Mírně se usmívala, jako by se jí zdálo něco pěkného.

„Mami, co tady děláš?“ pronesl Izumi tichým hlasem. Pořád ještě trochu lapal po dechu.

„Musím... domů,“ zašeptala Juriko jakoby sama k sobě.

„Co?“

„Musím domů.“

„Mami, co se děje?“

„Ach, promiň... Izumi.“

Juriko se mu konečně podívala do očí. Měla slzy na krajíčku. Výraz těch lesklých očí Izumiho zaskočil. Ještě nikdy neviděl, že by se matka tvářila takhle.

„Vyděsilas mě. Nebylas doma.“

„Promiň. Šla jsem do samošky, ale nějak na mě přišla únava,“ řekla Juriko, ale Izumi si všiml, že u sebe nemá nákupní tašku.

„Jestli tu zůstaneš sedět, nastydneš se.“

Izumi přistoupil k houpačce, sundal si bundu a přehodil ji Juriko přes ramena. Matka měla na sobě jen bílou, pečlivě vyžehlenou blůzu a tmavě modrý svetr. Na tuhle roční dobu byla oblečená až příliš lehce.

„Co teď? Půjdeme domů a dáme si teplý čaj?“

„Musím ještě koupit cibuli, mrkev a hovězí...“

„Tak pojďme do samošky u nádraží.“

Juriko přikývla povolně jako dítě a znovu se podívala na město pod sebou. Po kolejích, které se táhly do dálky v obou směrech, projížděl červený vlak. Snad že byla poslední noc v roce, nevezl jediného pasažéra a projel jim před očima podivně pomalým tempem.

U nádraží se nacházel supermarket bezmála připomínající menší zábavní park. Ještě před čtyřmi lety tu byly jen maličké obchůdky, ale pak do téhle čtvrti vtrhl velký obchodní řetězec. Obchod nabízel vše od potravin přes léky, drogerii, věci každodenní potřeby, domácí spotřebiče až po oblečení, takže byl vlastně něco víc než jen supermarket, ale říkat mu obchodní dům či nákupní centrum by také znělo nepatřičně, a tak pro Juriko jednoduše zůstal „samoškou u nádraží“.

Oddělení potravin zelo pár hodin před příchodem nového roku nezvyklou prázdností. Matka spěchala napřed o něco rychleji než obvykle. „Počkej přece!“ zavolal za ní Izumi tlačící vozík a přidal do kroku, aby ji dohonil. V regálech viděl různé přísady obohacené o ušlechtilou plíseň *kódži*, jogurty s probiotiky, bezlepkové potraviny či různé takzvané superpotraviny. Za tu chvíli, co tu nebyl, se místní sortiment výrazně proměnil.

V okolí Izumihy bytu v centru Tokia se nenacházel žádný pořádný supermarket, takže si potraviny i drogerii nechával doručovat přes internet. Nákupní weby využívaly sofistikovanou umělou inteligenci a nabízely mu automaticky věci, které už si v minulosti zakoupil či které by se mu případně mohly zamlouvat. Stačilo kliknout na doporučené položky a nákup byl v mžiku hotový.

Juriko spěchala od regálu k regálu, mumlala si pro sebe „ještě tohle“ nebo „tohle musím taky koupit“ a kladla do oranžového nákupního vozíku rajčata, mrkev a další zboží. Zdálo se, že všechno bere ve větším množství, než je nutné, a Izumiho to trochu znepokojovalo. Když vložila do vozíku ty nejdražší párky, Izumi prohodil, zda by nestačily nějaké levnější, ale matka mu se smíchem odpověděla, že jako malý kluk žádné jiné nechtěl a plakal, kdykoliv mu předložila jiné. Izumi si ovšem vůbec nevzpomínal, že by kdy byl takhle rozmazlený.

„To jsi celý ty, na všechno hned zapomeneš,“ odvětila Juriko a sáhla po krabičce s kostkami předpřipravené omáčky. „Dneska udělám hovězí omáčku s houbami a k tomu sladkou vrstvenou omeletku. Samá tvoje nejoblíbenější jídla.“

Když byl košík plný, dojeli k pokladně a Juriko vytáhla z kapsy peněženku. Byla to značková kožená peněženka, kterou jí Izumi koupil v bezcelním zahraničním obchodě, ale nadouvala se jako bochánek plněný sladkou pastou. Když ji Juriko otevřela, ukázalo se, že prostor na bankovky je celý nabitý účtenkami. Navíc v ní bylo i plno mincí, třebaže byla zvyklá dělat si v peněžence po každém nákupu pořádek. Izumi od toho nepořádku nedokázal odtrhnout oči.

„Poslední dobou se mi nějak špatně počítá, tak radši platím většími bankovkami a pak se mi hromadí drobné,“ omlouvala se Juriko a stydlivě peněženku zavřela.

„Můžu si skočit do druhého patra?“ zeptal se Izumi, zatímco ukládal zeleninu do igelitky. Nevzhledně napěchovaná taška se každou chvíli hrozila zhroutit, a tak ji podepřel rukou.

„Potřebuješ tam něco?“ Juriko potraviny pečlivě rozložila tak, aby byla taška krásně kulatá.

„Je mi doma zima. Asi si koupím něco teplýho na spaní.“

„Promiň, klimatizace nefunguje.“

„Ale to nic, prostě bývám zimomřivý.“

„To je pravda, ty opravdu nemáš rád zimu, víd?“

Izumi se mimoděk zasmál. Odmalička nesnášel velkou zimu i horko. Když ještě chodil na základku, řekl mámě, že se mu zamlouvá jen mírné počasí, a ona se na něj tehdy tak zvláště podívala.

„Mám ti taky něco koupit?“

„Nemusíš. Já zatím ještě něco pořídím tady dole.“

„Tak se sejďeme za čtvrt hodiny u vchodu.“

Vyjel po eskalátoru o dvě patra výš a začal se rozhlízet po zimním oblečení. Procházel úhledně uspořádaným obchodem a přitom si uvědomil, že se mu trošku ulevilo. Nestrávil s matkou zatím ani hodinu, ale už se začínal cítit stísněně. Dokonce si připadal nesvůj už jen z toho, když kráčeli vedle sebe. Z domova se odstěhoval za práci už před patnácti lety. Sice to měl jen hodinu a půl cesty, ale na návštěvu se mu moc často jezdit nechtělo, takže se v současnosti vracel jen dvakrát do roka. Pochopitelně nechtěl nechávat matku samotnou na Nový rok, takže si zvykl trávit svátek v její společnosti, ale posledních pár let se mu vůbec nedařilo udržovat konverzaci, a tak jen přikyvoval a snažil se vymyslet, jak ten společný čas přečkat. Kdy ho vlastně ty hovory s matkou začaly tolik otravovat? V dřívější době s ní mluvil výhradně o sobě, ale pak se najednou karta obrátila.

Izumi se chopil teplého nátělníku s cedulkou, na které tučným písmem stálo „extra hřejivé“, a zatímco si prohlížel barvu a ověřoval velikost, padl mu do oka vedlejší regál s dámskými variantami. Sice si připadal trochu rozpačitě,

že pro sebe a matku kupuje stejné prádlo, ale nakonec popadl dva kusy i pro ni a zamířil k pokladně.

Juriko stála dole u vchodu a v ruce držela kopretinu. Pleť měla velice bílou a na okamžik jako by se proměnila v tu matku, kterou znal z dětství. Vzpomněl si, jak býval pyšný, když ji učitelé a spolužáci při imatrikulaci či dnech otevřených dveří chválili, jak je krásná.

„Promiň, čekáš už dlouho?“ přistoupil k ní zvolna a Juriko místo odpovědi mlčky zavrtěla hlavou. Její malá oválná tvář se nad jedinou květinou mile usmívala.

Jakmile vešli do domu, Juriko se omluvila za nepořádek a začala uklízet krabice od donáškové služby rozházené po obývacím pokoji.

„Nelam si s tím hlavu,“ řekl Izumi a vybalil květinu z celofánu. Ve váze na jídelním stole stály zvadlé sasanky. Několik zahnědlých, zvadlých okvětních lístků už spadlo na podlahu. Matka nikdy nenechávala ve váze uschlé květiny. Izumi vytáhl zvadlé květy a vylil zakalenou vodu do dřezu. Jakmile do čiré vody vložil čerstvou kopretinu, místnost se najednou rozjasnila.

Juriko se pustila do skládání vypraného prádla. Izumi vybalil potraviny z igelitek a naskládal je do ledničky. Uvnitř panoval nepořádek, všude se povalovala spousta zbytků jídla zabalených do fólie. V přihrádce na zeleninu ležel zvadlý špenát a mrkev. Vzadu zase úplně černé banány. Vedle rýžovaru našel dva bochníky chleba, oba nedotčené. Izumi vytáhl z igelitky další čerstvě zakoupený bochník a zavolal na matku do obývacího pokoje: „Mami, kupuješ moc chleba!“

Ukázal na tři bochníky ležící vedle rýžovaru.

„To se mi poslední dobou stává v jednom kuse,“ pousmála se Juriko trochu kysele a poskládala vypraný ručník do úhledného čtverce.

„Ba ne, mami, to děláš odjakživa.“

„Máš pravdu, není to nic nového.“

Izumi ji už mnohokrát za život viděl ukládat do ledničky identické jogurty či balíčky se šunkou, což odůvodňovala tím, že mu přece chutnají, a navíc byly v akci.

Juriko si navlékla zástěru a vystřídala Izumiho v kuchyni. Opláchla rýži ve dřezu a na malém sporáku začala zručně připravovat jak omáčku s hovězím, tak omeletu. Jakmile rozpálila pánvičku, pustila se do praní salátu a krájení rajčat. Celý život pracovala od rána do večera, takže se naučila vařit neskutečně rychle. Zdálo se, že sotva vejde do kuchyně a jídlo je hotové. Když se Izumi osamostatnil, také se snažil vařit si více jídel najednou, ale vůbec mu to nešlo. Říkal si tehdy, že v tom jistě musí být nějaké čáry.

„Chceš nějak pomoci?“ zeptal se, ale Juriko ani neodtrhla oči od prkénka a řekla mu, ať se raději dívá na televizi. Nadechl se tedy vůně demi-glace linoucí se z kuchyně a ulehl na gauč ke sledování tradiční pěvecké soutěže *Rudá versus bílá*. Dívčí pěvecká skupina právě ječivými hlásky povzbuzovala týmovou kolegyni – zpěvačku tradičních balad, která se tomu usmívala způsobem, z něž nebylo zřejmé, zda ji ta podpora těší, či obtěžuje.

Kolikrát už s matkou tuhle soutěž sledovali? Přestěhovali se sem, když byl Izumi ve třetí třídě na nižší střední škole, takže už více než dvacetkrát. Kolikrát to ještě bude? Desetkrát, dvacetkrát? Víc než třicetkrát asi stěží. Uvědomoval si, že coby matka a syn už mají více než polovinu života za sebou.

Herečka známá z dopolední telenovely právě znělým hlasem pronesla, že rudý tým má letos nejsilnější obsazení za poslední roky. Znovu divákům připomněla, že proti sobě soupeří mužský bílý tým a ženský rudý tým. Jako by to snad všichni nevěděli a dívali se na soutěž poprvé v životě.

Najednou se Izumimu vybavila samolibá tvář jeho šéfa, jak říká: „Takhle se herečky v zákulisí chovají vždycky.“ Izumi se s tou herečkou pracovně znal. Vystupovala ve videoklipu k písni, která tvořila hlavní hudební motiv jejího filmu. Izumi byl zodpovědný za uměleckou propagaci, takže byl natáčení přítomen. Během kostýmové zkoušky ani při samotném natáčení ta herečka téměř nepromluvila. Omezila se jen na nejnutnější pozdravy a několik replik náležejících k její roli. Žádná aktivní konverzace se nekonala. Všichni zaměstnanci nahrávací společnosti z toho byli na větvi, protože v televizi vždycky působila tak vesele a energicky. Izumimu jí bylo líto, že ji tak zničehonic zatáhli do nahrávacího studia, kde to neznala a nebyla zvyklá. Ale když ji teď viděl vesele halekat na pódiu pěvecké soutěže, napadlo ho, že to možná jen hrála. Tu rozjařenou smějící se ženu na obrazovce i tu nemluvnou ženu stydlivě klopící hlavu. Třeba to pro ni byly role, které si užívala.

V tu chvíli mu za zády zazněl matčin hlas: „Jídlo je na stole.“

Na lesklé bílé rýži ulpívala hutná omáčka a z talíře stoupala pára. V číré polévce se pohupovaly kousky nahrubo nakrájené vodnice. Stála tu miska salátu z čerstvých rajčat a lociky, sladká vrstvená omeleta, nádherně fialový smažený lilek a dušená mrkev smíchaná se sušenou ředkví. Stůl se

prohýbal pod matčiným vlastnoručně připraveným jídlem, včetně plátků syrové ryby a vařeného sledě, což byly krajové pokrmy z Hokkaida, odkud pocházela.

„Ty vážně umíš čarovat.“ Izumi se posadil ke stolu.

„Proč, prosím tebe?“ otázala se Juriko a rovnala přitom hůlky.

„No, jak jsi to všechno stihla uvařit?“

„Je toho moc?“

„Ale ne. Vypadá to skvěle.“

„Letos jsem ovšem podváděla. Salát jsem jen nakrájela a hodila do mísy a tu sušenou ředkev jsem koupila, místo abych ji připravila sama. Promiň.“

„To se nemusíš omlouvat.“

„Radši bych to všechno měla domácí...“

„Prosím tě, nedělej si s tím hlavu.“

„Promiň.“

„Povídám...“

„No dobře, tak se do toho dejme.“

„Děkuji za jídlo,“ pronesli oba najednou, jak velel dobrý mrav. Během jídla televizi obvykle vypínali, ale v souladu s jejich rodinným pravidlem ji poslední noc v roce směli nechat puštěnou.

Cibule se v omáčce krásně rozpustila a kousky mrkve obalené červenohnědým sosem byly právě tak akorát příjemné na skus. Když si Izumi nabral sousto rýže s omáčkou, chutnalo to nejprve mírně nakysle a vzápětí už se mu na jazyku rozlila sladká chuť cibule a demi-glace. Izumiho lžíce se ani na chvíli nezastavila, tak vydatně se ládoval. Mámina hovězí omáčka je přece jen nejlepší. Najednou si vybavil, jak se jako malý kluk někdy nemohl dočkat večere a neustále nakukoval do kuchyně.

Matka si všimla, že mu na talíři zbylo trochu rýže, a tak se ho zeptala, zda chce přidat. Izumi mlčky přikývl. Juriko vzala talíř a zamířila do kuchyně. Izumi zvedl oči k televizi, kde stále ještě běžela tradiční pěvecká soutěž. Souboj mezi rudým a bílým týmem už se chýlil ke konci a na jevišti za doprovodu efektních videoprojekcí zpívala a tančila chlapecká skupina. Z hlediště se ozývaly výkřiky nadšení. Moderátorka oznámila, že jeviště je tentokrát vybaveno nejnovější videotechnologií, ale už nevysvětlila, v čem ta novota spočívá.

Když dojedli, objevil se na obrazovce záběr na zasněžený chrám. Moderátorka upozornila diváky, že za pár minut začne nový rok. Izumiho napadlo podívat se, co dávají jinde, a stiskl tlačítko na dálkovém ovladači. Objevila se plejáda obličejů různých komiků a idolů, kteří toho roku prorazili, prokládaná tvářemi sportovců a moderátorů zpráv. Všechno se mu to zdálo hrozně uřvané, a tak se rychle vrátil k původnímu kanálu.

„Stačí nám vědět, kdy nastane nový rok,“ podotkla Juriko, jako by Izumimu četla myšlenky

Z televize se ozvalo zvonění chrámových zvonů oznamujících příchod nového roku.

„Uctivě přeji šťastný nový rok,“ poklonila se Juriko.

„Uctivě přeji šťastný nový rok,“ odpověděl Izumi. Jednou jedinkrát do roka se takto formálně pozdravili. Izumi se malinko zarděle pousmál a Juriko ho se smíchem poprosila, aby jí i letos zachoval přízeň. Vzápětí se Izumimu rozbzučel telefon pod nápořem novoročenek od kolegů a přátel. Napsal stručné novoroční blahopřání Kaori, která byla doma u rodičů, a odpověď na sebe nedala dlouho čekat: „Šťastný nový rok. Buď hodný na maminku.“

„Jak se má Kaori?“

„Dobře, mám tě pozdravovat,“ odvětil Izumi upřeně hledící do mobilu.

„Aha. Ráda bych ji zase viděla, už je to tak dlouho.“

„Kolik že ti vlastně je, mami?“ zeptal se, aby odvedl řeč jinam, a sebral z talíře zbylý kousek sledě.

„Nech toho, vůbec se mi to nechce počítat,“ zavrtěla Juriko hlavou a začala sklízet talíře.

„Zrovna dneska by se to ale hodilo.“

„V tomhle věku už na tom nezáleží.“

„Šedesát devět?“

„Šedesát osm.“

„Ach, promiň.“

„To nic, vždyť to pomotáš pokaždé.“

Izumi se trpce pousmál. Počkal, až Juriko zvedne oči od talířů na stole a podívá se na něj, a teprve pak promluvil.

„Všechno nejlepší k narozeninám, mami.“

Matka se narodila na Nový rok. Izumi a Juriko vždy společně oslavili příchod nového roku a vzápětí i její narozeniny.

„Moje narozeniny si všichni pamatují, ale vždycky na ně zapomenou.“

Všichni její známí si pamatovali, že se narodila na Nový rok. Jenže jakmile ten den konečně nastal, každému se vykouřilo z hlavy, že má narozeniny, a nikdo jí nepopřál. Pozvat nikoho nemohli a všechny restaurace byly zavřené. Místo dortu mívala tradiční novoroční jídlo a místo dárku někdy dostala jen ochranný amulet. Kdykoliv se jí na ty narozeniny někdo ptal, vyjadřovala lítost nad tím, že se narodila právě prvního ledna, a potom se smíchem dodávala: „Copak přání k narozeninám, to nemůže s novoročním blahopřáním vůbec soupeřit.“

Pro Juriko v tomto směru existovala jediná útěcha. Měla kamarádku, která se také narodila prvního ledna. Sice se to týkalo jen jednoho ze tří set pětadesáti dnů v celém roce, ale přesto cítily, že pro ně ten den znamená výjimečné pou- to, a staly se nejlepšími přítelkyněmi.

Izumi se ten příběh od matky doslechl, když mu bylo jedenáct. Tehdy dal matce poprvé v životě dárek k naroze- ninám. V předvečer Nového roku se toulal obchodní čtvrtí a snažil se vymyslet, co jí dát, až nakonec koupil jednu ko- pretinu. Byl už večer a v květinářství zbývala jen tahle bílá květina. Když od něj matka ten tenký celofánový balíček převzala, tiše poděkovala a rychle odešla z obývacího pokoje a nějakou dobu se nevracela. Snad jí neměl dávat bílou kvě- tinu. Izumiho se zmocnily obavy. Možná měl přece jen ra- ději koupit ty krémové profiterolky. Zatímco se trápil, matka se vrátila. Oči měla zarudlé. „Jak to, žes mi koupil zrovna bílou kytku?“ zeptala se ho. „To je moje oblíbená barva.“

„V obchodě už jinou neměli,“ odvětil Izumi upřímně. „Ale kdyby jo, asi bych nedokázal vybrat správně, takže ještě že to tak dopadlo.“

„Dobře, že mám dnes narozeniny,“ zašeptala a pak z fo- tek vystavených na okenním parapetu sebrala tu, na které byla ještě coby středoškolačka, a začala mu vyprávět o své kamarádce z dětství.

Juriko a její kamarádka slavívaly narozeniny společně už prvního ledna, pokaždé si vyměnily dárky a pak šly spo- lečně na novoroční návštěvu svatyně a do kina na zvláštní novoroční představení. Případaly si jako dvě vyvolené. Četly si spolu horoskop. Jelikož sdílely stejný den i rok naroze- ní, měly samozřejmě i stejné znamení zvěrokruhu, a tak se dalo čekat, že je v budoucnosti potká stejné štěstí i neštěstí.

Jenže na jaře jejich sedmnáctého roku její kamarádka náhle zemřela. Juriko se zmocnil smutek, ale ještě horší byla bezradnost. Přišla sice na pohřeb, ale ani tam pořád nedokázala uvěřit, že se to skutečně stalo. Měla pocit, jako by spolu s člověkem, jenž žil přesně tak dlouho jako ona, zmizela ze světa i část jí samotné. Od té doby už nikdy nevěřila horoskopům, bez ohledu na to, zda je četla v časopise či viděla v televizi.

„Říkala jsem si, že když takhle zničehonic zemře někdo, komu byl vyměřen stejný osud jako mně, nemá už smysl slavit narozeniny. Ale když jsi mi teď poblahopřál, získaly pro mě narozeniny druhý význam.“ S úsměvem Izumimu poděkovala a vložila květinu do průhledné vázy.

Od té doby jí Izumi každý rok věnoval něco k narozeninám. Kapesníček, čajový šálek, sponku do vlasů nebo přívěsek. A Juriko pokaždé koupila do vázy jednu květinu. Jako by se smluvili, že jejich společně strávený čas bude zdobit právě ten jeden květ. A bylo tomu tak pokaždé. S jedinou výjimkou.

„No ale stejně...“

Matčin hlas způsobil, že se mu rozmazané stříbrné flíčky spojily v jeden obraz. Pil už šesté pivo a prázdné plechovky se povalovaly kolem jako světlušky.

„Copak?“

„Jako vždycky.“

„Co?“

„Samozřejmě si nikdo nevzpomněl,“ odvětila Juriko a mávla chytrým telefonem, který si koupila teprve loňského podzimu. Mockrát tehdy Izumimu psala, aby jí poradil, jak s ním zacházet.

„Ráno ti gratulace dorazí.“ Pohlédl matce do tváře.

„Máš pravdu. Snad nezapomenou,“ pravila s úsměvem a oči se jí znovu zamžily. Zářila upřímnou krásou zamilované dívky a Izumi netušil, kde se to v ní bere.

2

Vypadalo to jako obláček plující po noční obloze.

„Zhruba dvanáct centimetrů. Takže asi stejně velké jako citrón, že?“

Lékař upíral zrak na monitor ultrazvuku a přejížděl přitom sondou po mírně zaobleném břiše. Izumi zíral na přístroj klouzající po vyklenuté kůži. Oblaka vířící na obrazovce začínala nabývat tvaru lidského těla.

„Tak citrón, ano?“ Kaori ležící na vyšetřovacím lehátku naznačila roztaženým palcem a ukazováčkem velikost dvanácti centimetrů. Izumi stočil zrak k jejím prstům. Stěny ordinace byly čistě bílé, nikde ani jediný flíček, a vznášel se tu jemný zápach léků. Jedinou barvu jí dodával nástěnný kalendář s fotografií kvetoucí řepky.

„Hmm, možná je to trochu menší. Asi jako kiwi.“

„Kiwi...“ Kaori o něco málo zmenšila vzdálenost mezi oběma prsty. „Ale tak jako tak je to velké jako nějaké ovoce, ano?“

„No jo, nic lepšího mě nenapadá. Vás ano?“

„Co třeba makronky nebo profiterolky?“

„To by bylo trochu přeslazené přirovnání,“ ozval se gynekolog se smíchem. Byl to baculatý muž středního věku a spíše než doktora připomínal kuchaře.

„Pravda, zní to poněkud kaloricky,“ zasmála se i Kaori. „Tak co třeba tenisový nebo baseballový míček?“

Lékař vesele vztyčil ukazováček. „To je skvělý nápad. Příště to určitě použiju.“ Bílý plášť měl příliš velký, a když ruku zase spustil, ukazováček mu zmizel v rukávu.

„Takže je všechno v pořádku?“ ozval se stranou sedící Izumi, který až doposud mlčel.

„Ach ano, promiňte. Měl jsem to říct rovnou. Chápu, že máte obavy.“ Gynekolog ukázal na monitor. „Podívejte, jak srdce zdravě buší. Všechno je v pořádku.“

„Uf, to je úleva,“ pronesl Izumi ochraptěle a pohlédl na Kaori. Ta mu jemně stiskla ruku a neslyšně pronesla: „Výborně.“

Obláček ve tvaru člověka se zvolna pohyboval. Uprostřed pulzovalo malinké srdíčko. Izumi se pořád ještě nedokázal srovnat se skutečností, že na obrazovce vidí život a že se už brzy stane otcem.

„Těšíte se, že? Za půl roku budete tatínek a maminka,“ usmíval se doktor přívětivě, zatímco otíral gel z ultrazvukové sondy. Izumi poděkoval, zvedl se a otevřel bílé dveře. V tu chvíli se jej zmocnil pocit, jako by ho někdo volal, a otočil se. Do oka mu padl monitor ultrazvuku. Teď už na něm nebyla žádná vířící oblaka ani noční obloha. Jen tma.

„Nemusíš se mnou pokaždé chodit. Máš toho hodně, ne?“ pronesla Kaori, jakmile vyšli z nemocnice a na blízké stanici nastoupili do vlaku. Odpolední spoj linky Sóbu byl téměř prázdný a Izumi s Kaori seděli vedle sebe.

„Proč ne? Tak se to přece dělá, ne?“ vydechl Izumi zklamaně a pohlédl na ni. Kaori však hleděla z okna na

sakurovou alej. Na jaře se její větve obsypou dorůžova, zatím však zůstávaly hnědé.

„Když čekala dítě Džun, ten její s ní nešel ani jednou,“ odpověděla.

„To je hrozný.“

„Ale zjevně se to děje dost často, spoustě mužů se návštěva na gynekologii nezamlouvá.“

„Aha.“

„Ne že bych to trochu nechápala. Pokaždé strávím spoustu času v čekárně, někdy i půl dne, a navíc do toho musím snášet ranní nevolnosti.“ Kaori svírala okraj své tmavě modré kožené kabelky. Dědala to vždycky, když ji trápila nevolnost. Zeptal se, zda je v pořádku, a ona ihned přikývla a vytáhla z kabelky krabičku jablečného džusu, kterou naráz vypila. Vždy ji nosila s sebou jako poslední záchranu proti nevolnostem. Na kabelce zatím chyběl těhotenský odznáček. Kaori tvrdila, že by se cítila trapně, a tak si ho zatím nepřipnula.

„Ale no tak, vždyť takovou věc zažijou jen jednou nebo dvakrát a pak už nikdy.“

Vlak zrychlil a minul část vodního kanálu určenou rybářům. Třebaže byl pracovní den, rojila se jich tam spousta. Všichni posedávali na převrácených basách od piva a spouštěli vlasce do obdélníkové vyhrazené oblasti. Zdálo se, že by ryby nějak zvlášť braly.

„Jenže já myslím, že sis nasadil trochu moc vysokou látku. Přeženeš to a nevydržíš,“ opáčila Kaori a skládala prázdnou krabičku od džusu. Měla to ve zvyku, kdykoliv vyhazovala papírový odpad. Sáček od oběda, použité ubrousky, obaly od jednorázových hůlek. Všechno to poskládala na co nejmenší velikost.

„Nic nepřezenu,“ pronesl Izumi a současně s tím vlak zastavil ve stanici nad kanálem. „Prostě je to pro mě všechno poprvé, tak se chci všeho účastnit,“ mluvil Kaori do zad, zatímco ji následoval ven na úzký peron sevřený z obou stran stojícími vlaky. Jeden vlak byl žlutý, druhý oranžový.

Prošli turnikety a vydali se do mírného svahu poněkud chaotickou uličkou. Minuli kavárnu jistého řetězce, knihkupectví, kde prodávali i elpíčka, fastfoodovou restauraci Jošinoja specializovanou na pokrmy z rýže a hovězího a malou samoobsluhu.

„Ale nečekal jsem, že to bude tak zřetelný,“ pronesl Izumi a vyhrnul si límec vlněného kabátu. Do tváře jim dul studený vítr.

„Co?“ ohlédl se po něm Kaori a upravila si na rameni popruh kabelky. Čím víc se blížili k vrcholku, tím strměji svah stoupal. Neměla ale ráda, když jí kabelku nosil Izumi.

„Ten ultrazvuk přece.“

„To je fakt. Prý to jde i třídéčkově.“

„Jak jako?“

„No jako že ho uvidíš trojrozměrně. To je podle všeho hodně zřetelné. A v poslední době se prý dělají i čtyřdéčkové ultrazvuky.“

„A jak?“

„Udělají třídéčkový snímek a pak ho rozpohybují.“

Izumimu to připadalo senzační a Kaori se smíchem přikývla, že je to vážně docela jako film, ačkoliv ty vlastně moc čtyřdimenzionální nejsou. Dospěli na vrchol kopce a zabočili doprava. Přímo před nimi se vynořil velký dům v barvě myšího kožíšku. Nahoře na kopci svítilo slunce a bylo tu daleko tepleji.

„Každopádně chápu, že je o to zájem, je to hrozně roztomilý.“

„To si fakt myslíš?“

„No jasně.“

„Tobě to mimino nepřipadalo jako mimozemšťan?“

„Ale neříkej,“ ohradil se Izumi se smíchem, jenže Kaori ještě neřekla svoje. „Mně se fakt nezdá, že by děti na ultrazvuku vypadaly nějak roztomile.“

„To máš z toho, že jsi odjakživa suchar.“

„Jo? Já bych řekla, že si to myslí víc lidí, ale nikdo to neřekne nahlas.“

„Myslíš?“

„To teda myslím.“

Společně vešli do šedé budovy. Dveře se před nimi automaticky otevřely. Naskytl se jim pohled na uniformované recepční sedící vedle sebe, byly si podobné jako vejce vejci. Obě odtrhly oči od počítačových obrazovek jen na tak dlouho, aby jim věnovaly automatický pozdrav. Kaori často říkala, že by snad bylo lepší dát sem roboty.

Vedle recepcce se nacházela velká obrazovka, na které právě běžel videoklip mladého hip-hopového zpěváka, kterého Izumi zastupoval. Videoklip měl zajímavou produkci, ale text písně za moc nestál. A to měla Kaori po dokončení projektu dojem, že to bude úspěch.

Prošli vstupní halou, Kaori krátce pohlédla směrem ke kavárně v přízemí, ale pak nastoupila do výtahu. Stiskla tlačítka pro druhé a čtvrté patro a obrátila se k Izumimu:

„Kdy to řekneš svojí matce?“

„Jo, máš pravdu. Měl bych jí to říct, co nevidět budeš ve čtvrtém měsíci.“

„Taky si říkám, jak dlouho to vlastně budu odkládat...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sto květů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.